

Botár Attila
[Árpád híd]

Hordozlak. Sebet ejt rajtam, sose hittem, a szép is.
Pillantásod egén semmibe foszlik az ív.
Habzás lent. Nekivágsz. Kivirágzik a képzeleted. Hajt
fákat, domborodó hátam elé takarást.
Függöny rejti a fáradt sín s feszülő vezetékek
Óbuda, Aquincum parti kövekbe vesző
halk, meghitt csevegését elfakuló nyaraimmal.
„Hurcolt két nevet ez.” „Itteni régi szokás.”
Nem követem, viselem büszkén saruid neszezését,
s állom: a túlsó táj vár ölelésre a társ.
Mint lefagyott monitort merevíti meszesre az égaj
Tábor-hegy tetejét nyűgözi gyors gyufaláng,
sercen s villám udvara tárul, szaporázod ijedten
távolodásod az est díszzeitől csupaszít –
Burkolat ózona tűnik a korlát hézagain. Friss
lépteid öltögetik össze jövőm jelenét,
vagy csak a nyelv botlott? ... S a Dunába röpti esernyőd.
Hátra se néz akié. Hujjog utánad a szél.

Botos Ferenc
Berda-reminiszcenciák

Nyíló gyöngyvirág
te Mária-illatú
rejtőző ima

A vágóhídra
úzöttek szemeit, jaj
tudd megsiratni

Lombok alatt szólsz
megtört kőből is beszélsz
útszéli Krisztus